

stridende enes om at faa denne uvedkommende kostet væk hurtigst muligt, saa kan de bag efter holde Opgør indbyrdes. Jeg tror ogsaa nok, at Jyderne vil forstaa at handle saaledes, at selv om den Strid, der er om de forskellige jydsk Baner, ogsaa skulde gøre sig gældende i Udvalget — det er jo ikke utænkeligt —, vil den, der muligvis gaar og glæder sig i den Anledning og venter at skulle høste en speciel Fordel for sine egne Interesser, blive sørgelig skuffet. Jyderne skal nok vide at finde hinanden, naar Tiden er inde, og holde dem borte, som vil skade deres Interesser.

Det ærede Medlem fremkom med en Udtalelse, som jeg synes var lidt for stærk, idet han udtalte — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Ord: „Men det, der interesserer mig specielt som sjællandsk Rigsdagsmand, det er, at man i Dag ikke møder den faste Blok af Jyder, der kun tænker jydsk og handler jydsk i Banespørgsmaal, og som til enhver Tid bjærger de flest mulige Penge til jydsk Baneforetagender.“ Og senere siger han, at paa Grund af denne Strid mellem de kære Jyder nærer han det Haab, „at Retfærdigheden kan ske Fyldest for os Sjællændere.“ De, som var Medlemmer af Jernbaneudvalget i 1908, vil sikkert kunne bevidne, at man ikke med Føje kan rejse den Beskyldning mod de Repræsentanter for Jylland, som havde Sæde i Udvalget, at vi gik de sjællandske Interesser for nær paa Trods af Retfærdighed eller lignende. Vi søgte tværtimod efter bedste Evne at samarbejde, til Gavn for alle, de Interesser, vi skulde varetage; det viste sig jo ogsaa tilstrækkelig tydeligt ved det Sammenhold, der var indenfor Udvalget, og som gav sig Udtryk i den Indstilling, det afgav, at denne Beskyldning mod Jyderne, specielt dem i dette Ting og i de Udvalg, som har haft med Jernbanesager at gøre: at de uden Hensyn til Ret og Retfærdighed overfor andre kun tænkte paa at varetage de jyske Interesser, er ganske urigtig. Hvis man vil se lidt nærmere paa Forholdene, tror jeg heller ikke, at man her paa Sjælland i særlig Grad kan beklage sig over at have faa Baner og faa Tog, jeg tror tværtimod, at det ved en Sammenligning mellem Jylland og Sjælland paa dette Omraade vil vise sig, at Sjælland er langt forud for

Jylland. Jeg vil derfor tilraade det ærede Medlem, i Stedet for at ligge paa Lur efter at vinde noget ved, at Jyderne slaas, at vælge den Fremgangsmaade, som han senere kom ind paa: ved godt Samarbejde baade med Jyderne og i øvrigt alle dem, som faar Sæde i Udvalget, at søge at faa det bedst mulige Resultat ud baade for Næstved-Kredsen og alle de Kredse her i Landet, der har Baneinteresser at faa varetagne.

Da jeg første Gang læste det af den højtærede Trafikminister fremsatte Lovforslag, skal jeg ikke nægte, at jeg erkendte, at Ministeren er en modig Mand. Jeg husker nemlig de lange og trange Forhandlinger, som fandt Sted i Jernbaneudvalget i 1906—07 og 1907—08, for at naa frem til et Resultat. Det var ikke noget let Arbejde, der var mange Meninger og mange Villier, som skulde bøjes sammen for at faa noget helt ud af det, og det varede jo længe, inden vi kom til et Resultat. Men da saa Udvalget var naaet til Enighed, var Enigheden ogsaa saa stærk, at den ikke lod sig bryde, hvad den daværende Trafikminister maatte bekende, da han søgte at bryde den. Det gik ham meget ilde, idet saa godt som alle de af Udvalget stillede Ændringsforslag blev vedtaget, medens hans egne blev stemt ned. Nu stiller den højtærede Trafikminister Forslag om ret omfattende Ændringer i den Lov, som man efter saa store Anstrengelser naaede til Enighed om. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister maa have haft en heldig Haand ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag. Den Diskussion, som allerede har været ført her i Salen, viser jo, at der ikke bliver enstemmig Tilslutning til det, og det har Ministeren sikkert heller aldrig ventet, der skulde blive, men jeg vil haabe, at der af Forhandlingerne maa fremkomme en Ordning, som kan siges at tilfredsstille saavel de lokale som de mere almene Interesser. Den højtærede Minister synes ogsaa at have lært — eller det er maaske medfødt — Hensynsfuldhed, idet han straks ved Fremsættelsen viste en Hensynsfuldhed mod Tinget her og mod, kan jeg godt sige, det ganske Land, som Trafikministeren i 1908 savnede. Den højtærede Minister indbød nemlig meget elskværdig til at fremkomme med, hvad man af stort og smaat maatte